sed ratio motus non completur nisi per hoc q fit ꝓparatio actus imperfecti ad prius et ad posterius.et illam cō parationem facit anima rationalis .igitur correlariū verum. Ad rōnem dicendū q actio t passio capiuntur dupliciter.vno modo formaliter pro essentijs fm quas formaliter aliquid dicitur agens vel patiens.et sic distinguūtur predicamētaliter.et isto modo loquitur de eis logicus.Alio modo capiūtur materialiter pro forma producta ab agente in patiens.et sic sunt realiter et entitative vnus motus.et reponūtur in isto predicamento in q̄ reponitur forma per motū acquisita et non sunt predicamenta distincta.Et isto mō loq̄tur de eis phisicus.

Quoniam autem de natura scientia est

Querit̄ primo. Utrum ad naturalem philosophum pertineat ꝓsiderare infinitum. Pro parte affirmatiua est philosophus in littera.qui hoc probat per rationem et signum.quia eiusdem scientie est ꝓsiderare ea que per se insunt subiecto.sed phisicus intromittit se de motu cuius per se passio est infinitum.ergo motus est de numero ꝓtinuorum ad quorum rōnem pertinet infinitum.vt dictum est in principio secūdi.Signū autem est.nam omnes qui ratiōabiliter tractauerūt de scientia naturali fecerūt mentionem de infinito.et ita per locum ab autoritate cōcludi potest q̄ consideratio de infinito pertinet ad phisicum. Sed pro parte negatiua arguitur primo de illo quod non est nō habet phūs naturalis ꝓsiderare.sz infinitum non est.igitur. Maior ꝓbatur.quia cōsideratio scientialis est de ente.primo posteriorū. Minor patet in textu Secūdo sic.ꝓsideratio transcendentium spectat ad metaphisicum.sed finitum t infinitum sunt transcendentia.igitur. Minor probatur.quia infinitum t nō finitum idem sunt.sed finitum t nō finitū opponūtur cōtradictorie t dicūtur de quolibet ente

Maior. Considerare negatiue infinitum: pertinet ad primū philosophū Minor. Infinitum sumptum priuatiue: ꝓtinetur infra metas ipsius phisice. Conclusio. Igitur ad naturalem philosophum: pertinet ꝓsiderare infinitum priuatiue sumptū

Maior probatur.q̄ infinitum negatiue est extra motum et materiam sensibilem et separatū a materia fm rē de talib⁹ autē directe ꝓsiderat primus phūs .Et dico non tanter(directe)quia naturalis phūs potest per attributionem de tali infinito determinare.vt patz octauo huius vbi agit̄ de infinitate primi motoris Minor probat. quia infinitū priuatiue est passio ꝓtinui motus et temporis.de quibus se intromittit naturalis phūs .sic enī infinitum est de his que sunt subiecta motui t materie sensibili.In cuius signū phūs in isto libro diffinitiue agit de infinito taliter accepto Conclusio relinquitur nota ex probationib⁹ pro parte affirmatiua factis Correlarū Antiquoꝝ positio ꝓcedentiū infinitū esse:inuenit̄ fm diuersos multipliciter differre.Patz q̄ q̄dam antiquorum locuti sunt naturaliter t q̄dam innaturaliter de infinito Et illi qui innaturaliter locuti sunt posuerūt infinitum esse quoddā per se subsistens.sicut pictagorici et plato. Et isti differebāt dupliciter.primo q̄tum ad positionez. et secūdo q̄tum ad radicem.vt ad longū declarat phūs in textu. Siliter illi qui naturaliter locuti sunt ponētes infinitū esse accidens diuersificati sunt.nam q̄dam posuerunt vnū ꝓncipiū materiale qđ dixerūt esse infinite magnitudinis.Alij aūt posuerūt infinitatem fm multitudinē Et hoc differēter.q̄ anaxagoras posuit infinita principia fm spēm et qōlibet esse in quolibet.vt habitum est in primo huius.Alij sicut democritus t eius collega leucippus posuerūt infinita ꝓncipia.nō q̄dem substātialiter differentia.sed figura positione.t ordine. Ad rōnes Ad primā q̄d sit dicendū patebit in sequentib⁹. vbi ostēdetur quomodo infinitū est et quō nō est Ad secūdaz dicit̄.q̄ infinitū captū cōtradictorie est transcendens. sed nō si capiat̄ ꝓtrarie vel priuatiue. sicut hic capit̄

Querit̄ secūdo. Utrū vere sint ꝓprietates infiniti :q̄s ei attribuebant antiqui. Pro pte affirmatiua est autoritas antiquoꝝ.qui attribuebāt infinito quatuor ꝓprietates. Prima q̄ ipsum est ꝓncipiū.Secūda q̄ ipsum est ingenitū t incorruptibile. Tercia q̄ ipsum ꝓtinet t gubernat omnia.Quarta q̄ ipsum est quoddā diuinū. Et nō solum attribuūt infinito has ꝓprietates.sed cum hoc ponūtur motiua quib⁹ antiqui inducebāt̄. Sed pro parte negatiua arguit̄.q̄ infinitū de quo est hic sermo et etiam apud antiquos phos.pertinet ad impfectionem. q̄ habet rōnem partis fm phm.sed iste ꝓprietates spectant ad perfectionem.ergo non possunt attribui infinito hic considerato.

Maior. Infinito sumpto negatiue: q̄uenit predictas proprietates ascribere. Minor. Si priuatiue sumatur infinitum: sic ei nō conueniūt proprietates antiquoꝝ. Conclusio. Igitur put intendebat antiquoꝝ ratio: sic pfate ꝓprietates nō q̄uenūt infinito

Maior ꝓbatur.q̄ deus gloriosus dictas ꝓprietates habet excellentissime.vt patz enumerando singulas.igit̄.

Minor pz.q̄ infinitum priuatiue tenet se ex pte materie.que nō pt esse principiuz omniū aliorum.neq̄ gubernare oīa alia.q̄ tale infinitū habet rōem impfecti. sicut postea ostendit Arestoteles. Et g̃ rōnes antiquoꝝ arguūt sophistice circa duas primas ꝓprietates.q̄ aliud est principium inceptiōis rei et magnitudinis.et sicut dicit̄ de pncipio ita dicēdū est de fine.Etiā infinitū materiale nō potest oīa gubernare t ꝓtinere.et sic ad illud falsum nō potest adduci bona rō. Conclusio relinq̄tur nota. q̄ ipi loquūtur de infinito materiali sumpto priuatiue.qđ ptinet ad impfectionē.Sed q̄ loquātur de infinito materiali patz.q̄ nulli aut pauci alias causas posuerūt ēē solaz causam materialē infinit̄. Seq̄tur correlarie primo q̄ partim vera et partim falsa fuit antiquoꝝ ꝓsideratio Patet q̄ fuit vera loquēdo de infinito in actu.sed falsa loquēdo de infinito in potentia Seq̄tur correlarie secūdo.q̄ ad ꝓcludēdū infinitū in reruz natura antiq̄ ꝓdurerunt q̄dam motiua:nō penitus ꝓtenenda.Patz tum primo.q̄ tempus videt̄ semp fuisse et semp fore.Tum secūdo.q̄ infinitū inuenitur in diuisione magnitudinis et in numero.q̄ magnitudo potest diuidi in infinitas ptes et numerus potest augeri sine statu.Tum tercio.q̄ generatio est perpetua.et si nō esset aliq̄ infinitum.cū qđlibet generatū accipiat sibi suā portionē materie.sic tandem deficeret generatio.Tum quarto.quia si aliq̄ cor-

pus sit finitū tūc terminat̄ p alterū. et de illo vltrius q̄rit̄ tur.et sic tandem oportet dare aliq̄d corpus interminatum aut in pluribꝫ corporibꝫ ꝓcessum infinitū. Et illam rōnem dicit ꝓmentator esse famosam sed falsam. Tum q̄nto q̄ intellectus ita dicit sicut se habent res ad extra. sed intellectus p̄t intelligere magnitudinē infinitā t etiā spaciū infinitū.in quo spacio si posset esse corpus defacto est corpus.eo q̄ in ꝑpetuis nō differūt esse t ꝓtingere.id est posse. Sequit̄ correlarie tercio q̄ absq̄ inconuenienti licet quodāmodo ꝓcedere:q̄ in perpetuis idē sunt esse et ꝓtingere.Patz q̄ in ordine ad causas naturales penes quas naturales p̄hi sumunt sua iudicia si in illis est potentia ad semp existendum quicūq̄d in talibꝫ possit esse iam actu est.Addit̄ tū hic signāter (quodāmodo) quia respectu prime cause multa possunt fieri ꝑpetue durationis.que nec sunt nec semp erūt. Et tiā tam intellect⁹ humanus q̄ angelicus t etiā volūtas.licet sint ꝑpetue permanētie.nō tū semp sunt sub eadē dispositione. Ad rōnem dom̄ q̄ ipa militat p cōclusione. q̄ antiqui false attribuebant illas ꝓprietates infinito materiali. sed fm veritatē debet attribui infinito formali.

Querit̄ tercio Utrū infiniti significatio:sit de multiplicium numero. Pro veritate t pte affirmatiua est Aristoteles in littera qui ponit ꝓmo tres acceptiones infiniti.et postea ponit vnā diuisionē trimēbrem. Etiā infinitū capit̄ q̄nq̄ cathegorematice. et quādoq̄ syncathegorematice. et vtroq̄ modo dicit̄ dupliciter. scz fm magnitudinez et fm multitudinē.vt patebit infra

Maior Acceptiōes assignate a ꝓho: rōnabiliter ꝓueniūt infinito. Minor. Acceptiones quas alij posuerūt:ex distinctiōe p̄hi quodāmodo processerūt Conclusio. Igit̄ infinitum est de numero multipliciū

Maior pz.q̄ infinitū capitur primo mō q̄si nō finitū et sic p̄uctus dicit̄ infinitus tanq̄ non existens de genere transibiliū.Secūdo dicit̄ infinitum qd̄ cūtum est de se transiri potest.sed tū eius transitus nō potest bene a nobis pfici.Sicut diceret̄ via infinita vsq̄ ad fundum maris.aut q̄ cū difficultate vel vix potest pfici. sicut via ad indiam diceret̄ infinita.Tercio dicit̄ infinitū qd̄ est natuz transiri tanq̄ de genere transibiliū existens t tū non habet transitū ad finē.sicut linea sine termino diceret̄ infinita. Deinde ponit vnā diuisionem etiā trimēbrem. nā aliq̄d dicit̄ infinitū fm diuisionē.sicut in cōtinuis.aliq̄d fm appositiōem.sicut in numeris.aliquod vtroq̄ mō. sicut infinitū in motu et tempe.Et q̄ p̄hus illas acceptiones inductiue declarat.ideo relinq̄tur q̄ sint rōnabiliter assignate Minor patz.q̄ sequaces Aresto.dicūt infinituz quādoq̄ accipi cathegorematice.et quādoq̄ syncathegorematice.et vtrūq̄ diuidūt in infinitū fm magnitudinem et fm multitudinē Unde infinitū cathegorematice fm magnitudinem dicitur magnitudo sine termino.seu magnitudo cuius non est dare vltimā partem. Sed infinitum cathegorematice fm multitudinem dicit̄ multitudo innumerabilis. vel cuius ꝓsequenter numerando non est inuenire vltimam vnitatem. Et ille acceptiones pullulant ex tercia acceptione distinctionis philosophi. in qua dicitur q̄ infinitum est de genere q̄ntitatis.et tamē non est peruenire ad eius vltimū terminum. hoc autem vniuersaliter dictū potest subdiuidi in q̄ntitatem continuam et discretam. Infinitum syncathegorematice fm magnitudinem dupliciter potest exponi.vno modo infinitum.id est aliquātum et q̄tūlibet maius. Alio modo id est aliquātum et non tantum quin maius. vt duplum triplum quadruplū et sic sine statu. Et illa acceptio similiter deriuatur a tercia acceptiōe philosophi. quia infinitum in q̄ntitate ꝓtinua caret termino.et ex hoc sequitur q̄ in eo est dare aliquātum et q̄tumlibet maiꝰ. et non tantum quin maius. Sed infinitum syncathegorematice fm multitudinez potest dupliciter exponi. Primo infinitum id est aliquot.et quodlibet plura. Secūdo modo id est aliqō et non tot quin plura. vt plura q̄ vnū duo tria tē.et sic sine statu. Et de istis potest declarari sicut de precedētibꝫ. Et dicuntur huiusmodi acceptiones syncathegorematice.q̄ includūt signū vniuersale. quod est syncathegorema Ex omnibꝫ istis relinquitur conclusio vera Sequitur correlarie q̄ ꝓpositiones de infinito formate:plerūq̄ sunt distinguende. Patet q̄ quādoq̄ in vno sensu sunt vere et in alio false. Sicut patet de illis ꝓpositionibꝫ.infinita est linea.infinitus est motus infinite partes sunt in cōtinuo.infiniti fuerunt homines infinitum pondus sortes potest portare.infinita sunt finita. Et q̄ expositio illarum ꝓpositionum ꝓcernit logicam.ideo eas reseruo tractatui de exponibilibꝫ.

Querit̄ quarto. Utrum infinituz sit in natura:sicut per se existens substantia Pro parte negatiua est p̄hilosophus qui in hoc reprobat antiquos philosophos q̄ posuerunt infinitum esse substantiam rerū et per se subsistens. Et ponit Aristoteles ꝓtra antiquos aliquas rationes.de quibꝫ satis clare patet in expositione littere

Maior. Infinitum ex parte forme:est substantia existens potissime. Minor. Infinitū ex parte materie:non potest essentialiter esse natura substantie. Conclusio. Non potest igit̄ esse substantia per se existens ipsum infinitum:fm intentionem antiquorū philorū

Propositio maior patet. q̄ hoc modo infinituz noiat actum purū nō limitatū per aliqd̄ recipiens. Minor probatur.quia substantia de se non est extensiue diuisibilis.sed infinitū fm q̄ hmōi est diuisibile. Etiam infinituz est passio magnitudinis motus t temporis que nō possunt separari nec per se existere.et sic per ꝓsequēs nec infinitum. Tenet ꝓsequētia. q̄ passio minus potest per se existere q̄ eius subiectū.et has rōnes etiam tangit p̄hus in littera Conclusio patet.quia antiqui p̄hi loquūtur de infinito quod sequitur numerum de genere quātitatis tale aūt nō potest esse suba.igit̄.

Querit̄ quinto. Utruz in natura possit ee: aliquod actu infinitū corpus sensibile. Pro parte negatiua est p̄hus in littera qui hoc ostendit logice t physice.logice id est per rationes famosas et ꝓbabiles.sed physice.id est p rōnes naturales.de quibꝫ omnibꝫ diligenter videātur copulata.q̄ frustra esset idem bis ponere. Sed pro parte affirmatiua et falsa arguit̄ dupliciter. Primo motus celi est infinitus.ergo celum erit infinitū. Tenet consequentia.q̄ motus infinitus presupponit mobile infini

tum Secūdo.in celo reperitur infinitum fm diuisionē in potentia.ergo etiam actu.Tenet ꝓsequentia. quia in perpetuis non differūt esse et posse

Maior. Potest cōcludi ratiōabiliter.id est logice: ꝙ repugnat actu infinitū in natura esse

Minor. Concludi potest p processum phisicum: non posse esse corpus sensibile infinitū

Conclusio. Igitur esse actu corpus infinitum sensibile: simpliciter repugnat nature nūc instituite

Maior patet. quia phūs probat logice duabꝫ rōnibꝫ ꝙ nullum corpus sit actu infinitum. quia de rōne corporis est esse terminatū superficie. sicut linea terminat punctо. Similiter non est infinitū qđ sit numerus aut multitudo. qz de rōne multitudinis est ꝙ sit numerabilis. Et vocantur iste rōnes logice. id est ꝓbabiles. qz si quis oppositum teneret faciliter euadendo. diceret nō admittendo dictas diffinitiōes. sic aūt non posset euadere rōnes phisicas. Et ergo phūs probat per rōnes phisicas taz presupponēdo aliquid qđ non presupponendo. vt ad longum deducit in textu. Et sic relinquitur minor nota.

Conclusio similiter est nota ex declaratiōe philosophi

Sequitur corrolarie. ꝙ positio anaxagore est irrationabilis: de mansione infiniti corporis. Patz qz phūs reprobat illam opinionem duabꝫ rationibꝫ Ad rationes Ad pmam dicit. ꝙ motus celi non est infinitus p extensionem mobilis t spatij in quo est. sed solum per reiterationem eiusdem mobilis finiti per idem spacium Ad secūdam dicendū ꝙ celum est diuisibile in ratione quātitatis mathematice aut supnaturaliter. sed non per actionē nature. et sic negatur ꝓsequētia

Q quidez igitur actu nō sit corpus infinitū

Queritꝫ primo. Utrū infinitum in potentia: sit in rez natura Pro parte affirmatiua est phūs qui hoc multipliciter probat in diuersis. qz reperitur in numeris in magnitudinibꝫ in tempore et in generatione hominū.

Sed pro parte negatiua arguit. quia omnis potētia reducibilis est ad actum. alꝫ esset frustra. si ergo infinitū reperiatur in potentia in rebꝫ naturalibꝫ quandoqz poterit reduci ad actū. qđ in ꝓcedēti qstione reprobatū est.

Maior. Volenti de infinito determinare: expedit quedam documenta prelibare Minor. Actu esse: aut nullo modo ꝓcedere infinitum: est de numero impossibiliūm. Conclusio. Igitur in quibusdā infinitum potest habere locum: sic tñ vt suū esse in actu semper manet cū potentia permixtum.

Maior pz ꝙbi gra. qz primo oz scire ꝙ aliqđ dicit esse fm potentiā iuxta vnā diuisionē entis q est fm actuz t potentiā. Secūdo oportz scire ꝙ infinitū sumptū priuatiue put ptinet ad qntitatē dicit aut fm ablationē. i. diuisionē aut fm appositiōem. Et loqtur hic phūs de infinito sumpto cathegorematice. Tercio oportet ꝓsiderare ꝙ qđā dicūtur fm potentiā pmā. sicut antichristus. qđā fm actum ꝓpletū. sicut res pmanentes q ꝓpletum habent esse vt hō vel domus. quedā vero habent esse pmixtū ex actu t potētia simul. Et hoc differenter qz qđā hoc habent in pmanentia. sicut ptes rei pmanētis hūt esse in suo toto. tales em nō dicūtur in potētia. sicut antichristus. nec dicūtur esse in actu ꝓprio. sicut ipsum totum. sed sunt sub actu totiꝰ. t p diuisionē fiūt sub actu ꝓprio. Alio mō contingit actū et potentiā ꝓmisceri p successionē. sicut in motu t tpe. Qꝫ aūt hec documenta ꝓferāt ad determinationē de infinito patz. qz ostendūt in quibꝫ est infinitum et qūo est in illis. Minor hz duo ꝓplexa. primuz dicit ꝙ sit impossibile esse actu infinitum. et patz ex supra dictis. Sed secūdū dicit ꝙ nullo mō esse infinitū sit de numero impossibiliūm. Patz qz hoc esset negare ꝙ ꝓtinuū esset diuisibile in infinitū. et ꝙ numerus posset augeri in infinitū et fm illos qui ponūt eternitatē mūdi esset dare ꝓncipiū et finem in motu t tpe. Et g̃ medium est eligendū t dicendū ꝙ infinitū sit in potentia Conclusio patz ex ꝓcessu Aresto. qz magnitudo diuisibilis est in infinitū p ablationem. et numerus habz infinitatē p additionē Et silꝫiter posita eternitate mūdi pateret de generatiōe hominū de duratiōe motus et tpis. in oibꝫ em istis est qđam infinitas. sed ibi actus t potentia sunt pmixti. qz non pūt reduci ad actū cōpletū. sed solū ad actū incōpletū t successiuū. qz eo mō quo aliquid est in potentia reducit ad actuz Et p hoc soluit rō in oppositū facta.

Queritꝫ secūdo. Utrū diffinitio philosophi cōtra antiquos data: sit de infinito bñ assignata. Pro veritate t pte affirmatiua est ꝓcessus phi qui reprobat diffinitiōez antiquoz. t phat suā ꝓpriā diffinitionē a signo cōiter loquētiū. Sed p pte negatiua arguit sic. qz diffinitio ꝺr qsi valde finitio. sed infinitū finiri non pt. g̃ neqz diffiniri.

Scđo sic. qz illa diffinitio ꝙuenit finito. ergo nō valet. Aūs phaz. qz extra finitū semp est aliquid accipere

Maior. Solū quodam ꝓsuppositio: bona est diffinitio antiquorū quā dant de infinito Minor Contrario modo diffiniendum est infinitū: cꝫ antiqui diffinierūt ipsum Cōclusio. Igit diffinitio ifiniti ab Arestotele tradita: est simpliciter recipienda

Propositio maior sic patet. quia data antiquoz imaginatione ꝙ sit aliqua substantia dimensionata infinita fm omnem dimensionem t omnē positionis differentiā ꝓstat ꝙ extra eam nihil est accipere. eo ꝙ occupat omnez locum imaginariū Minor probatur. quia antiqui dixerūt ꝙ infinitum est cuius nihil est extra accipere. Sed phūs opposito mō diffiniens dicit. cuius semp est aliqđ extra accipere. Et hoc phūs ostendit in circulis qui dicūtur esse sine termino. inꝫtum in eis semp est aliquid consequenter accipere. cꝫuis eadem pars sepius accipiatur. et ideo si sit ꝓprie infinitū semp ē ꝓsequēter aliud t aliud accipere nō redeūdo pluries ad eandem partē Cōclusio probatur exemplariter. quia infinitas reperitur in cōtinuis. scilicz fm ꝙ continuū potest diuidi in semper diuisibilia. cōstat aūt ꝙ hoc mō procedit diffinitio Arestotelis nō aūt antiqūm. igit ꝓclusio vera Corrolariū primum. Justuz est infinito attribuere: rationem ignoti t partis et materie. Patet. quia infinitum est in ꝓtinuo sicut potentia et sicut contentum. Verbi gratia dato aliqđ ꝓtinuo si fiat diuisio in eius partes semper tales sunt finite que actu sunt diuise. sed inquantum continuum

gut eius partes actu diuise ꝓtinẽt in se ꝓtes in quas ꝑt diuisio sine statu ꝓcedere ꝑm hoc inuenit ibi infinitũ. constat aũt q infinitũ hz rõnem ꝓtenti et entis in potentia. et p ꝙsequens rõnem partis cuius est ꝓtineri. siliter habet rõnem materie cuius etiã est ꝓtineri. et rõnem igneti. qz ens in potẽtia seu materia nõ cognoscit nisi p actũ.

Correlariũ secundũ. Reliq assertiones sunt vere: que de infinito dicũtur famose. Patz verbi gratia. qz prima est q infinitũ reperitur in diuersis nõ vniuoce sicut vna natura. sed q̃dam analogia. Patz qz infinitũ inuenit in magnitudine z motu et tpe. que nõ sunt eiusdẽ generis. sed magnitudo ꝑm se est diuisibilis et motus ꝓpter magnitudinẽ. et tempus ꝓpter motũ. Alia est assertio q ꝙsideratio mathematicoꝝ nõ remouet. licet nõ ponat actu infinitũ. Cui cã est. qz inter magnitudines finitas potest saluari sufficienter tota ꝙsideratio mathematicoꝝ. Ultima est. q cũ sint quatuor cause infinitũ reducit ad genus cause materialis. et patz ex dictis. Correlariũ tercium Soluere rõnes quoꝝdũ superuis tactas nõ est difficile quib nitebant actu esse infinitũ ꝓcludere. Patz qz q̃daz earũ sunt oĩno defectuose. et q̃dam earum aliquã veritatem ꝓtinent. sed insufficientes sunt ad ꝓcludendũ ꝓpositum. ꝑt latius patet in fine tercij libri phisicoꝝ vbi philosophus p ordinẽ soluit ẽnqz rõnes antiquoꝝ Ad rõnes ad ꝑmã dicit. q licet infinitũ in actu nõ posset finiri neqz a nobis ꝓprehendi. tñ tene infinitũ a potentia. qõ hic diffinit. Ad secũdã dicit q extra finitũ est semp aliquid accipere qõ sit extra naturã finiti. sed extra infinitũ est semp aliquid accipere qõ tñ est de natura infiniti. et sic debet intelligi diffinitio. Et sic ꝑz responsio huius quesiti et p ꝙsequens omniũ q̃sitoꝝ huius tercij

Similiter aũt necesse ẽ phisicũ.

Querit ꝑmo.

Vtrũ ꝙsiderare locum: pertineat ad phisicũ. Pro pte vera z affirmatiua est phs in principio huius quarti. in quo hoc multipliciter z efficacit ostẽdit Sed pro parte negatiua arguit. locus est mathematice ꝙsideratois. ergo nõ phisice. Scdo sic. oĩs passio est in suo subiecto. sed locus nõ est in ente mobili. g nõ est passio ei. Minor. ꝓbat. qz ecõtra ens mobile est i loco

Maior. Consideratõem a naturali scia nõ auferũt tria motiua scientie ꝓtraria. Minor. Ostẽdit antiquoꝝ sophistica ratio: q ad phicũ ptinet loci ꝙsideratio Conclusio. Igit de loco tanq̃ de passiõe rei phisice: spectat naturalem ꝙsiderare

Maior ꝑz ex tribus rõnibus q̃ ex littera eliciũtur ꝓtra illa tria motiua. Prima rõ. qz ea q̃ sunt cõia oĩbus naturalibus maxime ptinẽt ad ꝙsideratõem naturalis phie. sed locus est coĩs oĩbus rebus naturalibus. g. Maior ꝓbat. qz talia sunt p se. z p ons ptinẽt ad eãdẽ sciam q̃ est de rebus naturalibus. Minor ꝓbat. qz oẽs res naturales sunt locabiles. Secũda rõ. qz scia naturalis ꝙsiderat de motu. sed ꝑma z cõissima spẽs motus est motus localis. q̃ ꝑsupponit locũ. Tercia rõ. qz plurima difficultas est circa certã notitiã de loco. nõ em antiq defecerũt aut ptermiserũt ꝙsideratõem loci ꝓpter facilitatẽ notitie de loco. sed qz non potuerũt attingere Minor ꝑz. vbi gra antiq sic arguebãt. qõd nõ est nusq̃ est. g q̃cq̃d est alicubi est. In isto argumẽto sunt duo ꝙsideranda. Primũ ptinet ad formam qz arguũt a destructõe aĩtis ad destructiõem ons. et sic ꝑmittit fallacia ons. Secũdũ ptinet ad materiã. qz antique estimabãt hãc passionẽ. scz esse in loco. esse ꝙuertibile cũ ente. Sed hec sophistica rõ subseruit ꝓsenti ꝓpositio. qz ꝑmi philosophãtes nõ posuerũt aliq entia nisi corpa sensibilia sensu tacta. quo dato oẽ ens est ens naturale ꝓprie loquẽdo. Patz g q loc hz ꝑfectate ad omne ens naturale. Ex si positio antiquoꝝ esset vera. tũc phisica esset ꝑma phia. eo q entia naturalia cẽnt ꝑma entia Et cuius hoc sit falsum. tñ p ipm ꝓbat aliq nõ ꝓpositũ.

Ex his ꝑz ꝓclusio. scz q loc est adeqta passio rei naturalis. loquor aũt de re naturali ꝓprie in actu existẽtis z mobilis z ꝺcscibilis ꝑm q natura stricte diffinita est i secũdo huius

Correlariũ. Cõsideratio de loco hz difficultates: ꝑpter varias ꝓprietates loco inexistẽtes. Patet p Aristo. in textu. qz quidã posuerũt locũ esse materiã. ꝺdã formaz. ꝺdã dimensionem separatã. inuitẽtes tñ ꝓprietatib loci. Etiã priores antiq nihil certi tractauerũt de loco. z hoc est signũ q ꝙsideratio de loco hz difficultatẽ. Ad rõnes. Ad ꝑmã ꝺr q diuerse scie pũt idẽ ꝙsiderare diuersimode z eq̃uoce. et sic est in ꝓposito Ad secũdã ꝺr q locus est passio extrinseca entis mobilis. g nõ oportz q sit in corpore locato subiective. sed est subiective in corpore locante et ptinet locatum

Queritur secũdo

Vtrũ pioꝝ rõnes et experiẽtie: cõuincant locũ aliquid esse Pro pte affirmatiua est phs in littera. qui ꝓbat locum esse tribus rõnibus. Sed p pte negatiua posset argui sex rõnibus phi quib ꝓbat locum nõ esse. videant in textu.

Maior. Rationes vere et experientijs cõsone: ꝓbant locũ aliquid esse Minor. Omnes rõnes sunt sophistice: que nituntur simpliciter ꝓcludere locũ in rebus nõ esse Conclusio Facile est igitur ex diuersis apparẽtijs elicere: in rerũ natura locũ existere

Maior ꝓbat. qz videmus sibi inuicẽ corpora succedere in eodem vbi. ita q vbi prius fuit aqua postmodum erit aer. prout constat per experientiam. Et ergo potest elici talis ratio. sicut transmutatio ꝑm formã arguit materiam. ita transmutatio ꝑm locum arguit locum. sed ex prima transmutatiõe ꝓcessum est esse materiam. ergo vigore transmutatiõis secũde debet ꝓcedi locũ esse Secũda ratio. quia ex motu corporum simpliciũ ꝓcludi potest esse quãdam virtutẽ seu potentiã localem. z per consequẽs possumus ꝓcludere locum in rerũ natura existere Tercia ratio. quia antiqui posuerunt esse locũ. nam qui vacuũ posuerũt necessario ꝓcesserũt esse locũ. vt patet ex diffinitione vacui. Similiter hesiodus et alij theologantes poete principium et primũ omniũ posuerũt esse locum. et ita dederũt loco quãdam mirabilem ꝓrogatiuam. scz q esset principium ꝙseruatiuũ aliorum a quo alia dependebant. et nõ econtra Minor ꝓbatur. qz locũ esse est simplicit verũ et per ꝙsequens rõnes peccãt que simplr ad oppositum laborant. Et ergo rões Aristotelis que vident ꝓtẽdere locũ nõ esse sunt sophistice.